

[Aage Frandsen]

For det andet kunne man spørge: Hvorfor skal de ansatte i virksomhederne, hvor man er så bange for de dér slemme fonde, som styrer, ikke have den fulde dispositionsret, efter at pengene er placeret, dvs. optræde på generalforsamlinger med disse penge som deres stemmeret?

Det tredje, man kunne spørge om, er: Hvorfor skal der overhovedet være arbejdsgiverrepræsentanter i ATP-fonden? Det er trods alt lønmodtagernes penge, der ligger dér. Det er en ordning, som blev lavet i 1964, og det kunne godt være, at udviklingen har været sådan siden, at man kunne sige: Skulle vi ikke overveje, om det skulle være anderledes? Og hvorfor skal der i øvrigt være samfunds- eller regeringsudpegede repræsentanter i Lønmodtagernes Dyrtingsfond? Det er igen lønmodtagernes egne penge, det drejer sig om.

En fjerde ting, man kunne spørge om, er: Når pengene placeres, hvorfor skal man så ikke også kunne stille nogle betingelser, ikke bare om, at det er en virksomhed, som kan køre videre, og at der er en vis beskæftigelse og produktion, men også en række krav om miljø og produktionens indhold?

Det gør altså, at vi fra SF's side mener, at man må stille en række krav omkring Dyrtingsfonden, omkring ATP. Vi er nået frem til, at til trods for at vi er enige i intentionerne i det socialdemokratiske forslag, har vi fremlagt et forslag til folketingsbeslutning, som går ud fra disse principper: at man i virkeligheden slår de to fonde sammen, at lønmodtagerrepræsentanter får den fulde dispositionsret, at der ikke skal være noget loft over, hvad pengene kan anvendes til, og at lønmodtagerne i de pågældende virksomheder skal kunne stille krav om, hvad pengene skal anvendes til, når de endelig placeres.

Ud over disse principielle betragtninger vil jeg godt sige, at vi vil gå ind i arbejdet i udvalget med henblik på at få forslaget gennemført. Vi håber, det kan lade sig gøre at gennemføre en ændring. Under alle omstændigheder tror vi, der er flertal her i Folketinget for, at man går videre i retning af, at lønmodtagerne i de virksomheder, hvor fondenes midler anvendes, får den fulde dispositionsret, sådan at, skal vi sige nærdemokratiet bliver mere reelt end det, der er lagt op til i det her forslag.

Skrumsager Skau (V):

Når jeg hører hr. Bakholt og hr. Aage Frandsen om ATP- og LD-fonden, ved jeg ikke, om der er noget, jeg har misforstået. Jeg mente, at ATP-fonden i sin tid blev oprettet for at give lønmodtagere en tillægspension, men jeg forstår efterhånden, at det skal bruges til opkøb af danske virksomheder, og at det ikke drejer sig om passiv investering, men virkelig om aktiv investering, på den måde, man her taler om at centralisere styringen af dansk erhvervsliv, en styring, som skal foretages af en håndfuld mennesker.

Vi har nok nogle forskellige opfattelser af, hvad demokrati er. I Venstre mener vi, at demokratiet hører til den enkelte lønmodtager, og at det er den enkelte lønmodtager, der selv skal være med til at bestemme helt nøjagtigt, hvor hans egne penge på hans egen konto skal investeres, for at han kan sikre sig det mål, som er væsentligt, nemlig en god og tryk pensionsistilværelse. Men jeg kan forstå på de herrer, at det slet ikke er det, det drejer sig om, og det er jeg meget ked af.

Jeg kan forstå, at der er en kæmpeforskel, en afgørende forskel mellem den socialdemokratiske tankegang og SF's tankegang og så Venstres tankegang vedrørende demokrati.

Det, der ligger i det socialdemokratiske forslag, er næsten frit slag for ATP og LD til at boltre sig på aktie- og virksomhedsmarkedet, og det er det, vi går imod. Vi går meget stærkt imod planøkonomi, hvad der lægges op til i det forslag, vi har her, i stedet for markedsøkonomi. Som tidligere sagt er hensigten med ATP at sikre lønmodtagerne en tillægspension, som ATP også står for.

Forslaget fra Socialdemokratiet indebærer ikke, at erhvervslivet får tilført mere kapital. Nej, det, forslaget går ud på, er, at man skal ud og købe aktier på markedet. Det er aktier, som ejes af andre. Det kan være andre fonde, det kan være private, som hvis de kan se, at de får en bedre kurs på markedet, sælger ud og placerer deres midler på anden måde, f.eks. som opsparing i banker. Hvis det er private personer, får de måske så meget kapital, at de føler sig foranlediget til at forbruge den opsparede kapital, også fordi deres muligheder på den måde føles begrænset. Derfor kommer der ikke umiddelbart flere penge til virksomhederne ved opkøb af aktier.